

διστών. Ἐν ἔτει 1865 ἐξεφώνησεν ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς συν-
οικίαις τῶν πενήτων τοῦ Λονδίνου λόγους τινὰς πρὸς ψυχικὴν
σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὧν ἡ ἀφόρητος θέσις ἔτι
μᾶλλον δεινοῦται διὰ τῆς καταχρήσεως οἰνοπνευματωδῶν
ποτῶν. Ἰδρυσε τότε χριστιανικὸν σύλλογον τῆς ἀναζωογο-
νήσεως, κατόπιν μετακληθέντα „χριστιανικὴ ἀποστολή“, ἀλλ’
ἐπειδὴ ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τῶν ἐπιτροπῶν αὐτοῦ ἐγίνοντο
ζῶηραι καὶ ἀτελεύτητοι συζητήσεις, ἀπεφάσισεν ὁ Βούδ νὰ
εἰσαγάγῃ στρατιωτικὴν πειθαρχίαν. Μετέβαλε λοιπὸν τὸν
σύλλογον εἰς στρατόν, ὃ ἄρχιστράτηγος εἶνε αὐτὸς οὗτος.
Ὁ στρατὸς οὗτος ἐκ φανατικῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν προ-
τίθεται νὰ παρακινήσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ν’ ἀνταποκρι-
θῶσι πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ, ν’

σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ ἀπολαύει μεγίστης ὑπολήψεως παρὰ
τῷ στρατῷ καὶ μία τῶν θυγατέρων τῆς προέστη τῶν εἰς
Παρίσιους καὶ ἀνὰ τὴν Ἑλβετίαν ἐκστρατειῶν. Οἱ ἀξιωμα-
τικοὶ ὀφείλουσιν ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος νὰ ὑποβάλλωσιν ἐκ-
θέσεις εἰς τὸ ἐν Λονδίῳ κεντρικὸν ἀρχηγεῖον, αἵτινες δημο-
σιεύονται διὰ τῆς ἐφημερίδος τοῦ στρατοῦ „τῆς Πολεμικῆς
κραυγῆς“. ἐν ταῖς ἐκθέσεσι γίνεται λόγος περὶ τῶν πόλεων,
τὰς ὁποίας „ἐκυρίευσαν“ καὶ ὧν τοὺς κατοίκους ὑπέταξαν
εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ.

Ὅπουδήποτε καὶ ἂν εἰσέρχεται ὁ στρατὸς τῆς σωτη-
ρίας, εἰσέρχεται μετὰ θορύβου καὶ πατάγου, ἀνωτέρου πάσης
περιγραφῆς, διότι ὅσω μείζων θόρυβος, τόσω βεβαιότερα καὶ
ἡ ἐπιτυχία· ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ εἶπε ποτε ὅτι ὁ θό-

Η ΧΙΩΝ ΕΝ Τῇ ΒΟΡΕΙῳ ΑΜΕΡΙΚῇ.

ἀπαλλάξῃ τοὺς δούλους τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ μετατρέψῃ
αὐτοὺς εἰς τέκνα Θεοῦ. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ εἶνε στρατιω-
τικῶς διοργανωμένα καὶ φέρουσιν ὀνοματοθεσίαν στρατιω-
τικὴν· ὑπάρχει στρατηγός, ὑπάρχει ἐπιτελεῖον, στρατόπεδον,
στρατῶνες, σημαῖαι, στρατιῶται, πυροβολαρχίαι, βαρέα τηλε-
βόλα, βομβαρδισμοὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις. Τὸ σύν-
θημα εἶνε „αἷμα καὶ πῦρ“, ἥτοι τὸ αἷμα τῆς ἀπολυτρώσεως
καὶ τὸ πῦρ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τοῦ
Διαβόλου. Ἡ στρατιωτικὴ στολὴ ἀποτελεῖται ἐκ κυανο-
χρόου καὶ ἀπλουστάτου, ἐρυθρὰ σειρήτια φέροντος, ἐπενδύ-
του, εἰς οὗ τὸ περιλαίμιον ἀμφοτέρωθεν εἶνε γεγραμμένον ἐν
S (Salvation: σωτηρία) ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην φέρουσιν οἱ πλεῖ-
στοι καὶ ἐν ἐρυθροῦν γαριβαλδινὸν ὑποκάμισον. Καὶ ἡ ἐν-
δυμασία τῶν γυναικῶν εἶνε ἀπλουστάτη.

Ὁ στρατὸς ἔχει προσέτι καὶ σχολήν, ἧς οἱ Εὐέλπιδες
ἐξέρχονται ὡς δόκιμοι ἀξιωματικοί· οἱ ἀξιωματικοὶ οὗτοι
καὶ οἱ ταγματάρχαι ἡγοῦνται τῶν λιτανειῶν καὶ συναθροί-
σεων, ἔχουσι δὲ εἰς τὸ ἔργον βοηθοὺς καὶ τὰς γυναῖκας. Ἡ

ρυβὸς οὗτος εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὸ σωτήριο τοῦτο ἔργον,
ἀφ’ οὗ ἄλλαι ἤττον εὐγενεῖς ἐπιχειρήσεις ἐπιτυγχάνουσιν διὰ
τῆς ρεκλάμας. Αἱ εἰδοποιήσεις καὶ αἱ σημαῖαι εἶνε αἵματό-
χροοι, ἡ μουσικὴ εἶνε θορυβώδης καὶ οἱ χριστιανικοὶ ὕμνοι,
προσομοιάζοντες μᾶλλον πρὸς ᾄσματα τοῦ δρόμου, ψάλλον-
ται εἰς μελωδίας ἐκ μελοδραματίων καὶ Cafés chantants.
Οἱ τῶν πομπῶν ἡγούμενοι ταγματάρχαι μορφάζουσιν ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον ὡς φρενοβλαβεῖς. Ταῦτα πάντα προκαλοῦσι
τὴν χλεύην τῶν ἀγιοπαίδων τοῦ Λονδίνου, οἵτινες ρίπτουσι
πολλάκις κατὰ τῶν ἁγίων ἀκαθαρσίας καὶ σάπια λερόνια,
ἐπιτίθενται δὲ καὶ διὰ τῶν χειρῶν κατὰ τῶν προσηλύτων
καὶ δέρουσιν αὐτοὺς ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ· ἐσχηματίσθη μάλιστα
καὶ ἰδιαιτέρος στρατός, ὁ λεγόμενος „στρατὸς τῶν σκελε-
τῶν“, ὅστις ἐπὶ τῶν σημαίων του φέρει σκελετοὺς ἐξωγρα-
φημένους καὶ ὡς μουσικὰ ὄργανα ἔχει τύμπανα καὶ τεθλα-
σμένα σιδηρὰ σκεύη, δι’ ὧν ἐμποιεῖ ἀνήκουστον θόρυβον
ὁσάκις παρέρχεται ἡ πομπὴ τῶν ὁπαδῶν τῆς λυτρώσεως.

Ὅλως ἀνεξήγητον ἦθελε φαῖναι πῶς ὁ στρατὸς οὗτος,